

Sygn. akt XII Ga 369/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 09 października 2013r.

Sąd Okręgowy w Gdańsku Wydział XII Gospodarczy Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Marek Grodziński

Sędzia SO Jolanta Safader – Skwarlińska (spr.)

Sędzia SO Magdalena Kiedrowicz - Kopec

Protokolant sekretarz sądowy Beata Golan

po rozpoznaniu w dniu 27 września 2013r. w Gdańsku

na rozprawie

sprawy z powództwa P. O.

przeciwko M. G.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Słupsku

z dnia 18 marca 2013r., sygn. akt VI GC 30/12

1. oddala apelację;

2. zasądza od powoda P. O. na rzecz pozwanego M. G. kwotę 1.200,- (jeden tysiąc dwieście) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Sygn. akt XII Ga 369/13

UZASADNIENIE

Powód P. O. domagał się zasądzenia od pozwanego M. G. kwoty 10.980 euro z ustawowymi odsetkami od kwot wyszczególnionych w pozwie tytułem wynagrodzenia za wykonane usługi transportowe.

Pozwany, wnosząc w sprzeciwie od nakazu zapłaty z dnia 29 grudnia 2011r. (syg. akt VI GNc 1883/11 Sądu Rejonowego w Słupsku) o oddalenie powództwa w całości podniósł, że nigdy nie zawierał z powodem umów, których wykonanie przez powoda mogłoby być źródłem roszczeń przeciwko pozwanemu, nigdy też nie udzielał nikomu pełnomocnictwa do zawierania w jego imieniu umów, w szczególności nie udzielał go Z. S. (1). Podniósł również zarzut braku jurysdykcji sądów na terytorium RP i wniósł o przekazanie sprawy sądowi na terenie Republiki Federalnej Niemiec.

Wyrokiem z dnia 18 marca 2013 r., wydanym w sprawie o sygn. akt VI GC 30/12, Sąd Rejonowy w Słupsku powództwo oddalił i zasądził od powoda P. O. na rzecz pozwanego M. G. kwotę 2.417,- zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Z ustaleń stanowiących podstawę wyroku wynika, że powód w oparciu o przesyłane faksem z firmy o nazwie N. (...)z siedzibą w S.(Niemcy) zlecenia wykonywał usługi transportowe, wystawiając z tego tytułu faktury: (...)z dnia 30.09.2010r. na kwotę 600 euro z terminem płatności do 30.10.2010r., (...)z dnia 30.09.2010r. na kwotę 1.500 euro z terminem płatności do 29.11.2010r., (...)z dnia 4.10.2010r. na kwotę 1.300 euro z terminem płatności do 3.12.2010r., (...)z dnia 4.10.2010r. na kwotę 1.500 euro z terminem płatności do 3.12.2010r., (...)z dnia 4.10.2010r. na kwotę 850 euro z terminem płatności do 3.12.2010r., (...)z dnia 4.10.2010r. na kwotę 1.100 euro z terminem płatności do 3.12.2010r., (...)z dnia 13.10.2010r. na kwotę 1.300 euro z terminem płatności do 12.11.2010r., (...)z dnia 13.10.2010r. na kwotę 1.100 euro z terminem płatności do 12.12.2010r., (...)z dnia 16.10.2010r. na kwotę 430 euro z terminem płatności do 15.12.2010r.,(...)z dnia 16.10.2010r. na kwotę 750 euro z terminem płatności do 15.12.2010r., (...) z dnia 16.10.2010r. z terminem płatności do 15.12.2010r., (...)z dnia 30.09.2010r. na kwotę 1.840 euro z terminem płatności do 29.11.2010r.

Na poczet należności w dniu 28.01.2011r. dokonano wpłaty 1.000 euro, zarachowanej przez powoda na poczet faktury (...), a w dniu 18.03.2011r. 400 euro, zaliczonej na poczet długu wynikającego z faktury (...) oraz faktury (...).

W dniu 6.12.2010r. na poczet faktur FAS (...) i (...) została dokonana wpłata 3.500 euro.

Na wniosek powoda z dnia 22.03.2011r. Izba Skarbowa w P. Biuro (...) w K. poinformowała o wynikach identyfikacji podmiotów z krajów członkowskich Wspólnot Europejskiej, wskazując dane prowadzącego działalność gospodarczą pozwanego.

Powód kierował wezwanie do zapłaty do pozwanego na adres zamieszkania w U. oraz na adres działalności w Niemczech i adres N. (...) w U., przy u. B. 19. Przesyłki kierowane pod te dwa ostatnie adresy zostały odebrane przez osobę o nazwisku S..

Pozwany pismem z dnia 27.06.2012r. kierowanym do Prokuratury Rejonowej w Słupsku dokonał zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa wraz z wnioskiem o wszczęcie postępowania karnego. Zawiadomienie dotyczyło Z. S. (1), zamieszkałego w S.przy ul. (...). Według pozwanego Z. S. (1), z którym pozwany znał się od lat, zaproponował mu by na swoje nazwisko założył działalność gospodarczą, którą będzie prowadził Z. S., bowiem własnej nie może prowadzić z uwagi na groźbę egzekucji komorniczej. Pozwany utworzył firmę (...)z siedzibą w Niemczech, pod adresem B.(...) w miejscowości S., które zostało wybrane przez Z. S.z uwagi na zamieszkiwanie tam jego brata. W piśmie dalej pozwany wskazywał, że w firmie nie podejmował żadnych decyzji, nie czerpał zysków z tej działalności. Firma była pośrednikiem w zleceniu przewozów. Pozwany nie interesował się jej działaniem do momentu, gdy na przełomie czerwca – lipca 2011 otrzymał wezwania do zapłaty ze strony Z. S., a następnie powoda P. O.. Pozwany wyrejestrował firmę na przełomie września – października 2011r. Prokuratura prowadziła postępowanie w związku ze złożonym zawiadomieniem.

Z. S. (1) w dniu 7.03.2012r. złożył pisemne oświadczenie, że zobowiązuje się do zapłaty na rzecz m.in. P. O. kwoty 10,980 euro z ustawowymi odsetkami i kosztami procesu określonymi w nakazie zapłaty Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 29.12.2011r. w sprawie VI GNC 1883/11, a także wszelkich innych należności związanych z prowadzoną przez niego faktycznie działalnością pod nazwą N. (...), zarejestrowaną na nazwisko pozwanego M. G.. Ponadto oświadczył, że M. G. nie uzyskał żadnej korzyści finansowej z powyższego tytułu, jak również nie uczestniczył w zawieraniu umów transportowych lub spedycyjnych firmy (...). M. G. nie korzystał też z rachunku firmowego i jedynie oświadczający korzystał z kart kredytowych do rachunku bankowego N. (...) celem wypłaty gotówki.

Dalej, Sąd pierwszej instancji ustalił, że Z. S. (1) prowadził działalność w ramach N. (...) w Niemczech, zajmując się pośrednictwem transportowym, spedytorskim. W kwietniu 2010r. zgłosił się do niego powód, który był jego znajomym, chcąc rozpocząć działalność na rynku usług transportowych, mając do tego sprzęt transportowy. Pozwany M. G. nie podejmował żadnych czynności w ramach tej działalności, wszystkie dyspozycje finansowe i płatności dokonywane były przez Z. S., który nie informował pozwanego o sytuacji finansowej firmy. Pozwany nie korzystał z przychodów z tej działalności. Z. S. (1) zlecił powodowi wykonanie usług transportowych, które zostały przez powoda wykonane. Wszelkie warunki umowy były ustalane pomiędzy nimi. Z. S. (1) częściowo uregulował należności. Według

niego wpłaty zostały przez powoda nieprawidłowo zarachowane, bowiem dokonując płatności Z. S. wskazywał numer faktury, której dotyczy płatność. Do zapłaty jego zdaniem pozostaje kwota 7.500 euro. Przed wytoczeniem powództwa powód telefonicznie zwracał się do niego o dokonanie zapłaty.

W świetle poczynionych ustaleń Sąd Rejonowy uznał, że żądanie powoda nie zasługuje na uwzględnienie.

Zdaniem Sądu Rejonowego przeprowadzone postępowanie dowodowe pozwala na ustalenie, że pozwany nie był stroną umowy z powodem. Jak wynika bowiem z zeznań świadka Z. S. (1), to on nawiązał z powodem współpracę, oferując mu możliwość świadczenia usług transportowych w ramach kontaktów z firmą (...). Z. S. (1) przekazywał powodowi drogą faksową zlecenia, które powód – co jest bezsporne – wykonał. Zlecający wprawdzie posługiwał się nazwą, środkami, a także rachunkiem bankowym firmy funkcjonującej pod wskazaną wyżej firmą, zarejestrowaną przez pozwanego M. G., jednakże zawierając umowy, działał we własnym imieniu i na własny rachunek. Sąd Rejonowy zaakcentował, że szczególnie istotnym dowodem, pozwalającym ustalić taką rolę Z. S. (1) jest złożone przez niego oświadczenie oraz zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa wniesione do Prokuratury przez pozwanego. Zdaniem Sądu Rejonowego treść złożonych w tych dokumentach oświadczeń koresponduje z zeznaniami słuchanego w charakterze świadka w niniejszym postępowaniu Z. S. (1), z których wynika, że prowadził działalność formalnie zarejestrowaną na nazwisko pozwanego, który z tej działalności w żadnym zakresie nie korzystał. To świadek Z. S. zawarł z powodem umowę, w ramach której przekazywał powodowi zlecenia wykonania usług transportowych, on też dokonywał częściowych płatności. Ponadto informował powoda, że firma jest zarejestrowana na pozwanego, jednak wszystkie sprawy będzie on prowadził.

W tym stanie rzeczy, Sąd Rejonowy uznał, że stroną umów zawartych przez powoda na wykonanie usług transportowych nie był pozwany. Stroną zawiązanego stosunku cywilnego w zakresie świadczenia usług przewozowych w ramach konwencji CMR był Z. S. (1), który działał we własnym imieniu i na własny rachunek. Ten fakt był wiadomy pozwanemu.

W tych warunkach powództwo podlegało oddaleniu, o czym Sąd I instancji orzekł, jak w punkcie pierwszym wyroku.

Sąd Rejonowy nie podzielił zarzutu pozwanego o braku jurysdykcji sądów na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Pozwany M. G. zameldowany jest bowiem w U. przy ul. (...), tu ma zarejestrowaną działalność gospodarczą, tu pracuje jako trener i menadżer kortów tenisowych, a działalność zarejestrowana w Niemczech de facto prowadzona była przez Z. S. (1).

Sąd Rejonowy wskazał również, iż wniosek dowodowy pełnomocnika powoda zgłoszony na rozprawie w dniu 24.01.2013r. dotyczący zeznań świadka Z. S. na dodatkowe okoliczności, poza tezę dowodową sformułowaną przez pozwanego w sprzeciwie od nakazu zapłaty, został oddalony jako spóźniony (art. 479¹² § 1 k.p.c.).

O kosztach procesu Sąd Rejonowy orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu stosownie do art. 98 k.p.c. w zw. z § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2002 r. Nr 163, poz.1349), uznając powoda za przegrywającego proces.

Apelację od powyższego wyroku wniósł powód, zaskarżając go w części oddalającej powództwo ponad kwotę 2.200 EURO należności głównej, wnosząc o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku w pkt 1, poprzez zasądzenie od pozwanego M. G. na rzecz powoda P. O. kwoty 8.780 EURO wraz z odsetkami ustawowymi od następujących kwot:
 - a. od kwoty 600 euro od dnia 31.10.2010 r. do dnia 6.12.2010 r.
 - b. od kwoty 1.500 euro od dnia 30.11.2010 r. do dnia 6.12.2010 r.

- c. od kwoty 1.300 euro od dnia 4.12.2010 r. do dnia 27.01.2011 r.
- d. od kwoty 300 euro od dnia 28.01.2010 r. do dnia 17.03.2011 r.
- e. od kwoty 1.500 euro od dnia 4.12.2010 r. do dnia 17.03.2011 r.
- f. od kwoty 1.400 euro od dnia 17.03.2010 r. do dnia zapłaty
- g. od kwoty 850 euro od dnia 4.12.2010 r. do dnia zapłaty
- h. od kwoty 1.100 euro od dnia 4.12.2010 r. do dnia zapłaty
- i. od kwoty 1.300 euro od dnia 13.11.2010 r. do dnia zapłaty
- j. od kwoty 950 euro od dnia 19.03.2010 r. do dnia zapłaty
- k. od kwoty 1.100 euro od dnia 14.12.2010 r. do dnia zapłaty
- l. od kwoty 430 euro od dnia 16.12.2010 r. do dnia zapłaty
- m. od kwoty 750 euro od dnia 16.12.2010 r. do dnia zapłaty
- n. od kwoty 1.500 euro od dnia 16.12.2010 r. do dnia zapłaty

2. zmianę zaskarżonego wyroku w pkt 2 poprzez zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu w postępowaniu przed Sądem I instancji, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych,

3. zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powoda kosztów procesu w postępowaniu przed Sądem II instancji, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych,

4. rozpoznanie na podstawie art. 380 k.p.c. postanowienia Sądu i instancji w przedmiocie oddalenia wniosku powoda zgłoszonego na rozprawie w dniu 24 stycznia 2013r. o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka Z. S. (1) na dodatkowe okoliczności w postaci zasad współpracy pomiędzy świadkiem a pozwanym oraz przeprowadzenie tego dowodu przez Sąd II instancji w ramach dyspozycji art. 382 k.p.c.

Zaskarżonemu orzeczeniu powód zarzucił naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na wynik sprawy, mianowicie:

1. brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego oraz przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów ustalonych w art. 233 k.p.c. przez wyprowadzenie z materiału dowodowego, tj. zeznań świadka Z. S. (1), wniosków nie wynikających z tego materiału, a ponadto sprzecznych z zasadami logicznego rozumowania i doświadczeniem życiowym, że wyżej wymieniony zawierał umowy na we własnym imieniu i na własny rachunek, nie zaś w imieniu pozwanego,

2. naruszenie art. 217 § 2 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. poprzez oddalenie prawidłowo zgłoszonego wniosku o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka Z. S. (1) na dodatkowe okoliczności w postaci zasad współpracy pomiędzy świadkiem, a pozwanym, podczas gdy dowód ten dotyczy okoliczności mających istotne znaczenie dla sprawy, zaś wniosek dowodowy nie był spóźniony.

W uzasadnieniu powód w szczególności podniósł, że firma (...) została zarejestrowana przez pozwanego, na jego rzecz i imię, a także funkcjonowała za pełną wiedzą i przyzwoleniem pozwanego, który jedynie udzielił Z. S. (1) upoważnienia do prowadzenia działalności w jego imieniu, również w oparciu o zaufanie, którym darzył świadka. Świadczy o tym m.in. umocowanie do: dysponowania rachunkiem bankowym pozwanego, opłacania danin publicznych, a także rozliczania się z niemieckim biurem rachunkowym, do którego, zgodnie z zeznaniami świadka, pozwany miał

jednak swobodny dostęp i mógł zasięgać niezbędnych informacji. Wszystkie te działania lub czynności podejmowane więc były wyłącznie i bez wyjątku na rzecz oraz w imieniu pozwanego M. G.. Nadto pozwany i świadek wspólnie podjęli decyzję o wyrejestrowaniu firmy pozwanego, gdy okazało się, że z jej działalnością związane jest postępujące zadłużenie. Zdaniem skarżącego firma (...) była wynikiem daleko idącej współpracy opartej na uzgodnionej koncepcji działania, nie zaś oszustwa, którego miał się dopuścić Z. S. (1).

Skarżący wskazał również, że ograniczył zakres zaskarżenia wyroku o kwotę 2.200 euro uwzględniając sposób zapłaty pozwanego we wniosku o zasądzenie odsetek ustawowych.

W odpowiedzi na apelację pozwany wniósł o jej oddalenie jako bezzasadnej oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu wraz z kosztami zastępstwa procesowego w drugiej instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powoda nie zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd Rejonowy poczynił szczegółowe ustalenia okoliczności faktycznych sprawy stosownie do potrzeb zakreślonych granicami żądania powoda, przeprowadził wnikliwą analizę dowodów zebranych w sprawie, rozważył wyczerpująco racje obu stron, konfrontując je z dowodami i oceniając według zasad logiki w granicach zakreślonych przepisem art. 233 § 1 k.p.c., dając wyraz swojemu stanowisku w uzasadnieniu wyroku.

Sąd Okręgowy podziela oceny i rozważania Sądu I instancji zarówno co do ustalonych faktów, jak i co do wartości dowodów powołanych dla ich stwierdzenia. Nie można temu Sądowi zarzucić błędu w ustaleniach faktycznych czy też sprzeczności istotnych ustaleń z treścią zgromadzonego materiału dowodowego, gdyż wnioski tego Sądu co do faktów w sposób logiczny wynikają z treści zaoferowanych dowodów i z pewnością nie są dowolne.

Nie sposób również zgodzić się z powodem, jakoby Sąd orzekający nie dokonał wszechstronnego rozważenia zgromadzonego materiału dowodowego. Rozważając sprawę Sąd Rejonowy uwzględnił wszystkie dowody zgłoszone w sprawie (za wyjątkiem sprekludowanego dowodu z zeznań świadka Z. S. (1) na dodatkowe okoliczności dotyczące zasad współpracy pomiędzy świadkiem i pozwanym), zaś jego rozważania są spójne i logiczne. Sąd pierwszej instancji dokonał właściwej oceny dowodów przedstawionych w niniejszej sprawie i wydał orzeczenie w oparciu o prawidłowe ustalenia faktyczne i prawne.

Zarzuty pozwanego w przeważającej części sprowadzają się do argumentu przekroczenia zasady swobodnej oceny dowodów, innymi słowy skarżący w istocie kwestionuje ocenę dowodów przeprowadzoną przez Sąd Rejonowy. Ponadto, powód w treści apelacji podnosi, że Sąd I instancji uchybił procedurze cywilnej niesłusznie oddalając wniosek strony powodowej o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka Z. S. (1) na dodatkowe okoliczności dotyczące zasad współpracy pomiędzy świadkiem i pozwanym, podczas gdy dowód ten dotyczył okoliczności mających istotne znaczenie dla sprawy.

Jak wynika z treści uzasadnienia apelacji, skarżący twierdzi, że działalność firmy (...) była wynikiem daleko idącej współpracy pozwanego i świadka Z. S. (1), opartej na uzgodnionej koncepcji działania, natomiast Sąd pierwszej instancji wywiódł błędny wniosek co do faktu, iż Z. S. (1) zawierając umowy z powodem czynił to we własnym imieniu i na własny rachunek.

Wskazać należy, że zasadę swobodnej oceny dowodów w postępowaniu cywilnym statuuje art. 233 § 1 k.p.c. Ramy swobodnej oceny dowodów wyznaczone są wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego oraz regułami logicznego myślenia, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i wając ich moc oraz wiarygodność, odnosi się do pozostałego materiału dowodowego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 czerwca 1999 r. II UKN 685/98, OSNP 2000, Nr 17, poz. 655, LEX nr 41437). Sąd przeprowadzając dowody musi ocenić wszelkie towarzyszące

im okoliczności, przykładowo zachowanie świadka, źródło informacji, które mogą mieć znaczenie dla oceny mocy i wiarygodności dowodów.

Skuteczne postawienie zarzutu naruszenie przez sąd art. 233 § 1 k.p.c. wymaga wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, to bowiem jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjął sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu (por. wyrok Sąd Najwyższy z dnia 6 listopada 1998 r. III CKN 4/98 LEX nr 50231). W ocenie Sądu Okręgowego zarzuty powoda w tym zakresie stanowią polemikę ze stanowiskiem przyjętym przez Sąd pierwszej instancji. Treść zarzutów i ich rozwinięcie w uzasadnieniu apelacji świadczą jedynie o przekonaniu strony o innej niż przyjął Sąd doniosłości dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena Sądu.

Sąd Okręgowy podziela ocenę Sądu pierwszej instancji co do wiarygodności świadka Z. S. (1) i stron w procesie. Sąd Okręgowy - odnosząc się do twierdzeń skarżącego o istnieniu daleko idącej współpracy pozwanego i świadka Z. S. (1), opartej na uzgodnionej koncepcji działania w firmie (...), skutkiem czego Z. S. (1) zawierając umowy z powodem czynił to we własnym imieniu i na własny rachunek - uznał, iż zarzutu tego nie można potraktować inaczej, jak tylko podjęcia próby przez stronę, w rezultacie jej własnej, subiektywnej oceny dowodów, dokonania ustaleń faktycznych, co oczywiście nie może stanowić o naruszeniu art. 233 § 1 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 listopada 2001 r., I PKN 580/01, LEX Nr 558269). Istotnym jest bowiem, że ocena zeznań świadków powinna opierać się na zestawieniu treści zeznań z pozostałymi dowodami naświetlającymi okoliczności sprawy w sposób odmienny i na dokonaniu prawidłowego wyboru, po rozważeniu wynikłych sprzeczności w świetle zasad logiki i doświadczenia życiowego, co też uczynił Sąd I instancji, z jednej strony - wychwytyjąc istotę zeznań świadka Z. S. (1), które w zestawieniu z dokumentami w postaci oświadczenia Z. S. z dnia 07 marca 2012r. i zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa, prowadziły do jednoznacznego wniosku, że to świadek Z. S. (1) nawiązał współpracę z powodem i zlecał mu wykonanie konkretnych usług transportowych, z drugiej zaś - przeprowadzając wywód w przedmiocie ustalenia, że Z. S. (1) działał we własnym imieniu i na własny rachunek, mimo że posługiwał się nazwą, środkami a nawet rachunkiem firmy oficjalnie zarejestrowanej na nazwisko pozwanego M. G., zaś powód miał świadomość tego kto jest jego faktycznym zleceniodawcą, w rezultacie czego Sąd Rejonowy wykluczył istnienie stosunku zobowiązaniowego pomiędzy powodem a pozwanym.

W ocenie Sądu Okręgowego, opierając się na materiale dowodowym, w szczególności na oświadczeniu Z. S. z dnia 07 marca 2012r. i zawiadomieniu o popełnieniu przestępstwa, nie można mieć wątpliwości, że Z. S. (1) nie działał jako pełnomocnik pozwanego M. G.. Zauważyć należy, że istotą działania pełnomocnika, także rzekomego, jest działanie w imieniu innej osoby, co wynika w sposób jednoznaczny z treści art. 103 § 1 k.c., który stanowi „... zawierający umowę jako pełnomocnik nie ma umocowania...”. Jeżeli pełnomocnik nie powiadomi osoby, z którą zawiera umowę, że działa jako pełnomocnik, umowa nie dochodzi do skutku, brak bowiem wtedy zgody co do osoby drugiego kontrahenta. W rozpoznawanej zaś sprawie ustalone zostało, że Z. S. (1) poinformował powoda o tym, że pozwany jest osobą, na którą jedynie firma jest zarejestrowana i będzie figurował wyłącznie literalnie w transakcjach, zaś faktyczną stroną realizującą postanowienia umów we własnym imieniu i na własny rachunek będzie świadek Z. S. (1). Przedstawiona linię rozumowania wzmacnia fakt złożenia przez świadka Z. S. (1) oświadczenia z dnia 07 marca 2012r. i zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa. Logicznym jest, że gdyby Z. S. (1) nie uważał się za stronę umów z powodem, to nie składałby wobec powoda pisemnego oświadczenia, w którym zobowiązał się osobiście do zapłaty na jego rzecz należności określonych treścią nakazu zapłaty, a także wszelkich innych należności związanych z prowadzoną przez niego faktycznie działalnością pod firmą (...), zarejestrowaną na nazwisko pozwanego M. G.. Wbrew odmiennym twierdzeniom skarżącego, również okoliczności wskazane przez pozwanego w zawiadomieniu o popełnieniu przestępstwa na jego szkodę korespondują z zebrany materiał dowodowy, w tym zeznaniami świadka Z. S. i potwierdzają stanowisko pozwanego, iż to nie pozwany był stroną umów o świadczenie usług transportowych zawartych z powodem.

W przekonaniu Sądu Okręgowego, ocena materiału dowodowego dokonana przez Sąd I instancji nie pozostaje w sprzeczności z zasadami logiki rozumowania czy doświadczenia życiowego, nie wykazuje błędów natury faktycznej. Dokonana ocena dowodów nie nasuwa zastrzeżeń i mieści się w zakresie swobody zakreślonej treścią art. 233 § 1 k.p.c.

Za chybiony Sąd Okręgowy uznał zarzut skarżącego dotyczący naruszenia art. 217 § 2 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. poprzez oddalenie jego wniosku dowodowego o rozszerzenie tezy dowodowej świadka Z. S. (1). Zauważyć bowiem należy, że pozwany już w sprzeciwie od nakazu zapłaty wniósł o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka Z. S. (1). Natomiast powód wniósł o rozszerzenie tezy dowodowej dopiero na rozprawie w dniu 24 stycznia 2013 r., na której zeznania złożył świadek Z. S. (1). Przy czym pełnomocnik powoda wprost wskazał, iż przyczyną rozszerzenia tezy dowodowej dotyczącej przesłuchania świadka był fakt oddalenia dowodu o przesłuchanie stron na poprzedniej rozprawie, a okoliczności te miały być tym dowodem z zeznań pozwanego wykazywane. Jednakże poprzednia rozprawa odbyła się w dniu 27 grudnia 2012 r. Tym samym nie został zachowany dwutygodniowy termin na uzupełnienie wniosków dowodowych. Przypomnieć zaś trzeba, że niniejsza sprawa była rozpoznawana w oparciu o przepisy regulujące postępowanie w sprawach gospodarczych. W tym postępowaniu obowiązuje zaś zasada prekluzji dowodowej. W myśl przepisu art. 479¹² § 1 k.p.c. w pozwie powód jest obowiązany podać wszystkie twierdzenia oraz dowody na ich poparcie pod rygorem utraty prawa powoływania ich w toku postępowania, chyba że wykaże, że ich powołanie w pozwie nie było możliwe albo że potrzeba powołania wynika później. W tym przypadku dalsze twierdzenia i dowody na ich poparcie powinny być powołane w terminie dwutygodniowym od dnia, w którym powołanie ich stało się możliwe lub wynikała potrzeba ich powołania. Skoro pełnomocnik powoda podał jako przyczynę rozszerzenia tezy dowodowej o nowe okoliczności fakt oddalenia wniosku o przesłuchanie stron, to nie było przeszkód, by po oddaleniu wniosku o przeprowadzenie dowodu z przesłuchania stron, zgłosić dowód z zeznań świadka Z. S. w dodatkowym zakresie. Stanowisko powoda prezentowane w apelacji dotyczące możliwości sprecyzowania rozszerzonej tezy dowodowej dopiero po wstępnym wysłuchaniu świadka nie koreluje z treścią wniosku złożonego podczas rozprawy. Przy czym Sąd Okręgowy zważył, że fakt, iż świadek uchylał się od stawianictwa przed sądem, nie zwalnia strony od składania wniosków dowodowych w przewidzianym do tego terminie.

Jeżeli chodzi o zgłoszony przez powoda w apelacji wniosek o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka Z. S. (1) na dodatkowe okoliczności w postaci zasad współpracy pomiędzy świadkiem a pozwanym, to stwierdzić należy, że wniosek ten podlegał oddaleniu – z przyczyn wyżej podanych jako spóźniony w świetle art. 479¹² § 1 k.p.c.

Ustalenia poczynione przez Sąd pierwszej instancji, jako znajdujące uzasadnienie w materiale zgromadzonym w aktach sprawy, Sąd Okręgowy przyjmuje za własne, a wnioski z nich płynące aprobuje. Biorąc powyższe pod rozwagę apelację powoda, na podstawie art. 385 k.p.c., oddalono (punkt 1 sentencji wyroku).

Ponadto, stosownie do wyniku sporu rozstrzygnięto o kosztach postępowania przed sądem drugiej instancji w oparciu o przepisy art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z § 6 pkt 5 i § 12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2002 r., Nr 163, poz. 1349, ze zm.).